

Esimese Astme Kohtu ja Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt ei ole uurimismenetluses menetlusosalistel ja seega ka riigiabi saajatel dokumentidele juurdepääsu õigust. Seega rikkus Esimese Astme Kohus õigusnormi sedastades vaidlustatud kohtuotsuse punktides 87–89, et ei esine erilisi asjaolusid, mis võimaldaks järeldada, et dokumentidele juurdepääsu taotlus tuleb tagasi lükata. Kohtupraktika alusel on ilmne, et juurdepääsuõigust puudutav erand hõlmab ilmselgelt neid dokumente tervikuna ja seega ei ole iga dokumenti eraldi hinnata.

Lisaks sellele on riigiabi uurimismenetlus suunatud abi andva riigi vastu, eelkõige kui riigiabi saajal ei olnud õigust riigiabi saada. Lõpuks peaks juurdepääsuõigusega seoses olema otsustav see, mida Euroopa Kohus EÜ artikli 226 kohaste liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlustega seoses on õigesti sedastanud, nimelt et sellistes menetlustes ei ole avalikkusel dokumentidele juurdepääsu õigust.

Vaidlustatud kohtuotsus toob kaasa sellise absurdsed tagajärje, et avalikkusel on sellise avalikkust edendavate õigusnormi, nagu määruse nr 1049/2001^(?), alusel suurem õigus dokumentidele juurdepääsuks, kui riigiabi saajal, kellel on aga, kuna teda see otseselt ja isiklikult puudutab EÜ artikli 230 lõigu 4 tähenduses, õigus vaidlustada menetluse lõpetamise otsus kohtus. Veelgi raskem on mõista aga järgnevat tagajärge, nimelt riigiabi saaja taotluse, milles viidatakse õiguskaitsevahendite kasutamisele, saab tagasi lükata, kuid riigiabi saaja või kolmanda isiku taotlust, milles viidatakse määrusele üldsuse juurdepääsu kohta dokumentidele, tagasi lükata ei saa.

Kolmanda väitega heidab komisjon vaidlustatud otsusele ette, et sellega antakse sõnale, so määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 2 ainsuses kasutatud sõnale „dokument” ja sama määruse artiklis 6 kasutatud samale sõnale erinev tähendus. Kuna artikli 4 lõikes 2 tähendab see sõna, et taotluse tagasilükkamisel tuleb iga dokumenti hinnata eraldi, tõlgendas Esimese Astme Kohus artiklit 6 viisil, et dokumentidele juurdepääsu taotlust saab esitada ka haldusaktis nimetatud dokumentide kogumi osas.

Neljandas väites toob komisjon esile, et Esimese Astme Kohus on rikkunud EÜ artiklit 255, kuna Esimese Astme Kohtu otsust ei ole põhjendatud mitte õigusnormi alusel vaid õigusnormist sõltumatute seisukohtade alusel.

Lõpuks väidab komisjon, et Esimese Astme Kohus tegi vea tuvastades, et Technische Glaswerke Ilmenau GmbH'le antud riigiabi puudutavad menetlused olid lõppenud selleks ajaks, kui tehti otsus haldusaktile juurdepääsuõiguse andmise kohta, ning ametiasutustel ei olnud enam huvi juurdepääsuõiguse andmisest keeldumiseks, mis ei vasta tõele Esimese Astme Kohtu menetluse tõttu. Esimese Astme Kohus on ka vääralt lähtunud sellest, et määruse nr 1049/2001 alusel on varasem riigiabi puudutav kohtupraktika ja asjaomased menetlusõiguslikud sätted iganenud.

Apellatsioonkaebus Esimese Astme Kohtu 14. detsembril 2006. aasta otsuse peale kohtuasjas T-237/02: Technische Glaswerke Ilmenau GmbH vs. komisjon, milles tühistati komisjoni 28. mai 2002. aasta otsus, millega keelduti andmast juurdepääsu Technische Glaswerke Ilmenau GmbH'le antud riigiabi uurimismenetlusega seotud dokumentidele — Määruse nr 1049/2001 kohaldamine riigiabi uurimismenetluse dokumentidele — asjaomase

ametiasutuse kohustus viia läbi juurdepääsu taotluses viidatud dokumentide üksikasjalik hindamine iga dokumendi sisu osas eraldi.

⁽¹⁾ EKL C 331, lk 29.

⁽²⁾ EÜT L 145, lk 43 ; ELT eriväljaanne nr 01/03, lk 331.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Bundesverwaltungsgericht (Saksamaa) 20. märtsil 2007 — Arcor AG & Co. KG versus Saksamaa Liitvabariik

(Kohtuasi C-152/07)

(2007/C 140/12)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesverwaltungsgericht

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Arcor AG & Co. KG

Kostja: Saksamaa Liitvabariik

Menetlusse astuja: Deutsche Telekom AG

Eelotsuse küsimused

Kas komisjoni 28. juuni 1990. aasta direktiivi 90/388/EMÜ konkurentsi kohta telekommunikatsiooniteenuste turgudel (edaspidi konkurentsidirektiiv⁽¹⁾) ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. juuni 1997. aasta direktiivi 97/33/EÜ vastastikuse sidumise kohta telekommunikatsioonisektoris seoses universaalteenuse ja koostalitlusvõime tagamisega avatud võrguteenuse osutamise põhimõtete kohaldamise teel (edaspidi vastastikuse sidumise direktiiv⁽²⁾) tuleb mõista nii, et siseriiklikul reguleerival asutusel puudus 2003. aastal õigus panna üldkasutatava telekommunikatsioonivõrguga seotud sidevõrgu operaatorile kohustust, maksta turgu valitsevat seisundit omavale abonentvõrgu operaatorile kompensatsiooni puudujäägi eest, mis tekkis abonentvõrgu operaatoril kliendiliini kättesaadavaks tegemise tõttu?

Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis

kas siseriiklik kohus peab sidevõrgu operaatori poolse kasutamise kinnitamise menetluses arvestama sellise kohustuse vastuolu ühenduse õigusega, kuigi see säte on siseriikliku õigusega kooskõlas?

⁽¹⁾ EÜT L 192, lk 10.

⁽²⁾ EÜT L 199, lk 32.

Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis

kas siseriiklik kohus peab sidevõrgu operaatori poolse kasutamise kinnitamise menetluses arvestama sellise kohustuse vastuolu ühenduse õigusega, kuigi see säte on siseriikliku õigusega kooskõlas?

⁽¹⁾ EÜT L 192, lk 10.

⁽²⁾ EÜT L 199, lk 32.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Bundesverwaltungsgericht (Saksamaa) 20. märtsil 2007 — Communication Services TELE2 GmbH versus Saksamaa Liitvabariik

(Kohtuasi C-153/07)

(2007/C 140/13)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotlus, mille esitas Bundesverwaltungsgericht (Saksamaa) 20. märtsil 2007 — Firma 01051 Telekom GmbH versus Saksamaa Liitvabariik

(Kohtuasi C-154/07)

(2007/C 140/14)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesverwaltungsgericht

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Communication Services TELE2 GmbH

Kostja: Saksamaa Liitvabariik

Menetluse astuja: Deutsche Telekom AG

Eelotsuse küsimused

Kas komisjoni 28. juuni 1990. aasta direktiivi 90/388/EMÜ konkurentsi kohta telekommunikatsiooniteenuste turgudel (edaspidi konkurentsidiirektiiv ⁽¹⁾) ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. juuni 1997. aasta direktiivi 97/33/EÜ vastastikuse sidumise kohta telekommunikatsioonisektoris seoses universaalteenuse ja koostalitlusvõime tagamisega avatud võrguteenuse osutamise põhimõtete kohaldamise teel (edaspidi vastastikuse sidumise direktiiv ⁽²⁾) tuleb mõista nii, et siseriiklikul reguleerival asutusel puudus 2003. aastal õigus panna üldkasutatava telekommunikatsioonivõrguga seotud sidevõrgu operaatorile kohustust, maksta turgu valitsevat seisundit omavale abonentvõrgu operaatorile kompensatsiooni puudujäägi eest, mis tekkis abonentvõrgu operaatoril kliendiliini kättesaadavaks tegemise tõttu?

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesverwaltungsgericht

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Firma 01051 Telekom GmbH

Kostja: Saksamaa Liitvabariik

Menetluse astuja: Deutsche Telekom AG

Eelotsuse küsimused

Kas komisjoni 28. juuni 1990. aasta direktiivi 90/388/EMÜ konkurentsi kohta telekommunikatsiooniteenuste turgudel (edaspidi konkurentsidiirektiiv ⁽¹⁾) ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. juuni 1997. aasta direktiivi 97/33/EÜ vastastikuse sidumise kohta telekommunikatsioonisektoris seoses universaalteenuse ja koostalitlusvõime tagamisega avatud võrguteenuse osutamise põhimõtete kohaldamise teel (edaspidi vastastikuse sidumise direktiiv ⁽²⁾) tuleb mõista nii, et siseriiklikul reguleerival asutusel puudus 2003. aastal õigus panna üldkasutatava telekommunikatsioonivõrguga seotud sidevõrgu operaatorile kohustust, maksta turgu valitsevat seisundit omavale abonentvõrgu operaatorile kompensatsiooni puudujäägi eest, mis tekkis abonentvõrgu operaatoril kliendiliini kättesaadavaks tegemise tõttu?